

Reacties op het zien van een kiekendief

Van een dichteres

Buiten schot

Godlof, – de rietvrouw heeft zijn vleugelen uitgeslagen en staat weer sterk en statig boven de rivier.

Ik vreesde nacht en dag het aangeslopen jagen; zij zwierven om ons erf, – nog staat hun voetstap hier.

Hij koos zich ons domein, – heemvogel van ons beiden!

Wij sloegen in verbond zijn vorstelijk zwenken ga.

Van duizend vogels blinkt de lucht en zingt de weide,

– geen was ons hart als deze stoute stijger na.

Ontzweefd. Ik moet mij voor mijn hete tranen schamen;

ziet mij niet aan, – dit schot ging rakelings ons voorbij.

Hoe hebben zij gejaagd op 't schoonste van ons samen – en niets ons aangedaan. Ook onze vlucht is vrij?

Ida Gerhardt

Van een vandaal

Op zaterdag 15 september j.l. was ik in de Wieringermeer aan het „vogelen”. Na enige tientallen kilometers kwam ik een groep jagers tegen, die op een stoppeland aan het jagen waren op houtduiven en wilde eenden. Het was dezelfde groep waar ik voor veertien dagen terug ook al een hele zaterdagmiddag naar had staan kijken.

Toen na een dik half uur wachten twee bruine kiekendieven in de richting van het stoppeland vlogen, kwam het zweet in mijn handen en begon mijn hart sneller te kloppen van angst. Nou, dat duurde niet lang, want het gevaar leek geweken: beide vlogen een andere richting op. Maar helaas, een ervan kwam terug en vloog naar het gemaaide graan-

veld. Weer kwam dat rare gevoel in mijn maag, toen hij recht op het schuilhutje van een jager afvloog. En . . . jawel hoor, er klonk een schot, de sierlijke stootvogel tuimelde naar beneden en viel op de grond. Ik stond in brand van woede, stopte mijn kijker weg en sprong op de fiets. De wielen raasden over het betonpad, dat toegang gaf tot het land waar de moordenaar van die mooie vogel zat. Het beest leefde nog en de man liet hem gewoon liggen.

Toen de jager mij zag komen aanstuiven, kwam hij als de gesmeerde bliksem uit zijn hut van strobalen en liep naar de vogel toe. We kwamen vrijwel gelijktijdig bij de kiekendief aan; alleen zijn hond was ons voor. De jager beval de hond van de vogel af te blijven, omdat die al eens eerder door een „kraai” was gepikt. De moordenaar pakte zijn slachtoffer en streelde hem over de kop. Hij vertelde me dat hij hem voor een kraai had aangezien. In mijn ogen mag een jager pas schieten als hij weet wat hij schiet! Voor mij was het zeker dat het opzet was, want een bruine kiekendief is een trage vlieger en deze vloog bij wijze van spreken zo zijn loop in.

Na een kwartier heen en weer gepraat liet ik de jager alleen (de jagermeester was er bij gekomen) met de woorden: „Heren, u hoort hier wel meer van”.

Ik ben toen gaan bellen met de rijkspolitie in Wieringerwerf. De dienstdoende agent nam het hele verhaal op en beloofde me, dat er zo snel mogelijk een wagen zou komen. Met die mededeling was ik enigszins gerustgesteld. Ik hoefde niet bij de jagers te blijven, vertelde hij.

Toen ik het „slachteveld” weer naderde, kwam er een gevoel in mij op, dat de jager die de kiekendief had neergeschoten wel eens vrijuit zou kunnen gaan en dat het beter zou zijn als ik maar niet wegging. Achteraf maar goed ook, want toen er bijna anderhalf uur was verstre-

ken en er nog steeds geen „sterke arm” in zicht kwam, kreeg ik – wat betreft mijn achterdocht – wel gelijk. Inmiddels waren ook de jager die de kiekendief had geschoten en de jachtopziener bij me gekomen om te praten, maar mijn besluit stond vast. De mededeling dat de politie zou komen, konden ze niet erg waarderen, omdat daar dan zoveel moeilijkheden van zouden komen: een proces-verbaal en nog veel meer narigheid.

Na een kwartier ben ik weer gaan bellen met de politie in Wieringerwerf. Dezelfde agent nam weer op en vertelde me dat het allemaal wat moeilijk lag, want ze zaten met onderbezetting door ziekte, enz. Later gaf hij me wel de toezegging, dat zo gauw er een wagen vrijkwam die ook zou komen.

Verslagen verliet ik de telefooncel. Weer ging de rit naar de twee „natuur-in-standhouders”. Daar aangekomen moest ik ze tot mijn spijt vertellen, dat er waarschijnlijk geen politie zou komen.

Koud en verkleumd verliet ik de jager en de jachtopzichter. Maar van opgeven geen sprake! Thuis aangekomen belde ik meteen een controleur vogelwet op en legde hem het hele verhaal voor. Hij heeft op zijn beurt weer andere instanties gebeld. Tevens heb ik aangifte gedaan.

Het is nu zover, dat de rijkspolitie in de gemeente Wieringermeer de zaak in handen heeft. En nu maar hopen, dat er niet meer op deze en andere beschermde vogels zal worden geschoten . . .

Ioon Neuvel.

(Enigszins gewijzigd overgenomen uit De Meerkoet, blad van de KNNV-afdeling Wierhaven, nummer 2, 1984)